

Buken gaf zich de moeite niet om te antwoorden; hij zat zijn veters los te maken en hij liet het over zijn rug heengaan.

Maar nu ging nonkel Baptist voort: denkt ge dat ge uwen kost waard zijt, omdat ge een beetje frutselt op het veld of in den tuin. Als ik niet hielp, stonden de peeën tot aan uw knieën. Al wat ge hebt, dat is van ons; hoort ge dat: van ons: uw vest en uw hemd en de broek dat ge aan uw gat hebt....

Maar ineens sprong Buken recht en hij stond met zijnen schoen boven nonkel's hoofd. Nog één woord en hij sloeg hem rats den kop in. Nonkel en tante Emma lieten tegelijk een scherp schreeuw en Buken was ineens zijn koleire kwijt.

Maar dien avond zaten ze bij nonkel Fideel te beraadslagen wat ze met Buken moesten doen: Fideel en Baptist en Door en tante Net; en een beetje later kwam ook tante Emma af, want ze dierf niet meer alleen thuis blijven. En de volgende week werd Buken bij meneer den vrederechter geroepen; en Buken was heel klein toen hij de trappen van het vredegerecht afdaalde.

Ik zou u direkt door de gendarmen kunnen doen aanhouden en in den bak steken, had de vrederechter gezegd; want ge hebt uw nonkel willen den kop inslaan. Dat had u jaren gevang kunnen kosten. Voor éenen keer zou meneer de Rechter er nog overstappen; maar Buken moest zijn plichten kennen tegenover zijn nonkel en zijn tante, die alles voor hem gedaan hadden; meer dan voor een eigen kind. En dat moest nu uit zijn met die kwestie van dat geld. Zijn vader had niks, want zijn meubeltjes waren nog niet voldoende om den dokter en de begrafenis-kosten te betalen. En zie nu dat ik geen klachten meer over u hoor.

Het was in het begin of Buken zich schaamde voor nonkel en tante; hij zei niet veel, maar hij deed zijn werk gelijk het moest.

Maar Buken werd negentien jaar en Buken werd verliefd. Verliefdheid is gelijk een ziekte. Ge weet niet hoe of vanwaar ze komt; maar al meteen voelt ge: ik heb het zitten. De eerste liefde is eigenlijk de ergste; want ge weet nog niks. Buken ging naar Ninove; kocht een nieuwe klak en een dubbel col en nieuwe kravat; en toen hij den volgenden Zondag voorbij het huis van Anneken van den secretaris ging, met zijn blinkenden piston onder den arm, was het bijna niet meer te merken dat zijn rechterbeen een beetje mankte.

Eigenlijk was 't Anneken die Buken het eerst had aangesproken; op een Dijnsdag dat ze samen van de markt kwamen; en den volgenden Zondag zaten ze toevallig samen op het tooneelfeest. 't Was niet dat Anneken iets bijzonders had gezegd aan Buken; waarover spreekt een mensch zooal onderweg: dat 't goed of slecht weer is; en dat het koren schoon staat, of dat de plaag aan de patatten zit. En 's Zondags? Ja, dien Zondag hadden ze eigen-